

Павлина ***ПАВЛОВА***

КОЛЕДНА НОЩ

Благословена нощ на Рождество.
Отвсякъде долита звън камбанен.
А от небето, сякаш ритуален,
се сипе сняг.
Вселенско тържество.

Благословена нощ. Светът не спи
и си припомня притчата, в която
една звезда голяма, опашата,
знамението е разкрила в миг.

Човек се ражда. Радост и мечти.
Надежда за добро и вяра нова.
Животът пълен с клопки е, греховен,
но чуй сега: сърцето как тупти.

Детето-Бог. Безсмъртие за нас.
Камбаните звънят и хора пеят.
Нощта неонови лъчи пилее.
Нощ християнска.
Рождество.
Екстаз…

В ХРАМА ГОСПОДЕН

Потайно тихо е. Мирише на тамян.
Свещици с бледи пламъчета трепкат.
Прекръствам се смирено. Всеки Божи храм
е несравнима за душата гледка.

Икони на Спасителя красят навред
до майка Му и до светците благи.
Събития от миналото в строен ред
повеждат ни към тайнството от прага.

В очите им се взирам. Как да разчета
посланията пламенни и светли?
Икони скъпи, образите ви трептят
наяве и насън през вековете.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Велико тайнство е да се роди дете.
Какъв божествен миг!
То иде с вик на дълго чаканата среща!
Гледай!
Светът е променен и всичко е различно
отпреди -
постигната е първата, най-важната победа!

Звездата му по-ниско слиза,
свети ярко, празнично в нощта.
Трепти в очите радост: тъй красив е
Младенеца.
Към бъдното не гледа никой – има куп
примамливи неща,
които ще се случат, докато го разпнат със
венеца.
Сега добри предчувствия и щастие обгръщат
всеки тук,
дошъл със дар да поздрави Мадоната
прекрасна…
Велико тайнство е да се роди Иисус.
Отеква всеки звук
като тържествен екот от камбана многогласна.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://literaturensviat.com/?p=182023

ISSN 2738-7798

Искри в Искрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА, Брой 30, ДЕКЕМВРИ, 2021 г.

Отново е РОЖДЕСТВО!

„Дева ражда Свръхес-тествения, и земята принася пещера на Непристъпния. Ангелите с пастирите славословят, а мъдреците със звездата пътуват.“

В навечерието на светлия празник нека бъдем обнадеждени! С благодарност и упование в нашия Господ и Спасител Иисус Христос, с трепет да очакваме ангелския възглас „Слава в висините Богу, на земята мир, между човеците благоволение“!

Когато празничният камбанен звън, който никога не замлъква, ни призове отново в храма, нека с радост да се съберем заедно и в единомислие, като истински верни Божии чеда, да почетем светлото Христово Рождество. То ще влее в душите и сърцата ни небесната благодат, божествената светлина, спасението и мира, които преди повече от две хиляди години Господ Бог донесе на света чрез Своето Боговъплъщение. ***„Светлина от Светлина, Бог истинен от Бог истинен, роден, несътворен, единосъщен с Отца, и чрез Когото всичко е станало; Който заради нас човеците, и заради нашето спасение слезе от небесата и се въплъти от Дух Светий и Дева Мария, и стана човек;“***

Тези думи на нашето Верую огласяват пред света една велика тайна. Тайната на божествената любов! Сега тя се разкрива пред очите ни, и макар непонятна за разума, тя е разбираема за духовния ни ум, който Бог е вложил в нашата човешка същност, и който се подхранва и съгрява само от вярата в Единия Господ и Спасител Иисус Христос. Без тази вяра човекът е най-самотното същество във вселената, защото по думите на древния философ, когато страда – няма на кого да се помоли; а когато е щастлив, няма на кого да благодари!

Вниквайки в божествената си природа, неминуемо всеки от нас ще разбере, че в „лудналия“ ни свят единственото спасение за човека е в Бога и в Православната ни вяра!

Продължава от бр. 29.

Житието на светеца разказва удивителната му история. И от него личи, че Бог винаги бди над тези, които пазят заповедите Му и ги изпълняват. Макар понякога Той да допуска изкушения, а друг път – различни изпитания, това никога не е случайно! По този начин Всезнаещият и Всеизпълващ наш Творец цели духовното ни израстване и умъдряване, прави вярата ни още по твърда и всепобедна, прославя Своята Безгранична любов към човека, а понякога и самия човек. Често в животоописанията на светците четем как те несправедливо са били обвинявани и оклеветявани в какво ли не. Така се случва и с преп. Йоан Дамаскин. Ето първото стъпало на блаженството, според нелъжовните думи на Христа: „блажени сте, когато кажат против вас лъжовно каквато и да е дума, заради Моето име“. А кое е едно от имената на Спасителя? Това е Истината! Устоим ли на това, безропотно, спокойно и с благодарност – блажени сме.

Още на младини, придобил голяма мъдрост чрез християнското учение за Бога, света и човека, той наследил баща си в неговата длъжност – управител на гр. Дамаск. Ползвал се с благоволението на Халифа-завоевател, но бил обвинен лъжливо не от другиго, а от самия византийски император, заради защитата на светите икони, във време, когато иконоборците имали голямо влияние, особено сред държавния елит. Днес дефинираме подобни процеси с чуждицата „лобизъм“. Често разлиствайки прашните листа на Църковната история, ние се сблъскваме с факти и обстоятелства, които много напомнят нашето време. Сложни международни отношения, интриги, борба за власт и икономическо влияние, идеологически конфликти, раздори между братя… Това идва да покаже, че винаги остават верни думите на Екклисиаста, че няма нищо ново под слънцето! Вярно е също, че добрите и справедливи хора трудно се вписват в светското общество, а и не само в него. Несправедливо обвинени или отхвърлени (дискредитирани), дори и да бъдат възстановени (реабилитирани), те сами се оттеглят.

Точно така става преди повече от десет века и с Йоан (Сергиев - така се е казвал баща му), наречен Дамаскин. Отсекли ръката му! Само, че има и едно чудо. А чудото става, когато са на лице силна вяра, душевна и физическа чистота. Св. Богородица зашила отсечената му ръка и тя станала здрава като другата. Затова светецът нарисувал икона на Божията Майка (защото освен другите таланти, които имал и развивал усърдно, той бил и изкусен иконописец), която днес почитаме и наричаме Троеручица. До нейните две ръце, с благодарност, светецът изобразил и своята отсечена ръка, за да се помни чудото във вечни векове. Дори и копията на тази икона са чудодейни.

Преданието помни няколко подобни случаи, когато Божията майка съживява отрязани човешки крайници, но най-вече Писанието и Преданието ни представят св. Богородица като майка на целия свят и на всички болни, страдащи и отритнати от света. Той често ги „осакатява“ от страстите, за да ги надари духовно. А Светата Дева е тяхна закрилница и ние знаем защо това е така. Защото тя претърпя най-голямото страдание – страстите (мъките) на Своя божествен Син. Иначе в най-скоро време тя отново съживи един убит човек, на който бяха отрязани не само ръцете, но и главата.

През 2004 година в Сирия бе възкресен един саудитски арабин, който отиваше да занесе дарение в манастира край Сейданая. По-рано там със съпругата си се помолили за рожба, тъй като вече десет години си нямали дете. И чудото станало. Арабинът-мюсюлманин обещал, ако се сдобие със син, да дари на манастира 80 000 долара, и когато отивал да изпълни обещанието си, шофьорът, който трябвало да го закара, му устроил капан. Той с още двама други мъже го убили, като отрязали най-напред главата му, а после и други членове от тялото му. Когато пътували, към мястото, където щели да го заровят, колата им се повредила. Случайно ги застигнала друга кола и човекът спрял, за да им помогне. Те, притеснени, го отпратили грубо, но когато тръгвал, последният видял, че от багажника на авариралата кола тече кръв. Обадил се в полицията. И когато дошли полицаите и отворили багажника на колата, от там излязъл арабинът, когото били заклали и веднага започнал да разказва всичко, което се случило… Като възкресения от Христос, който седнал и започнал да говори! Убийците направо полудели и с белезници ги закарали не в затвора, а в психиатрията. Възкресеният, който бил целият в кръв и чиито шевове все още ясно личали, веднага завели в болница. Там няколко доктори, след като му направили обстойни прегледи, с подпис заявили, че човекът е *„прясно заклан и прясно зашит“*.

Продължава в бр. 31

Валентина ***ПАНОВА***

ТРИМАТА БРАТЯ

Имало едно време трима братя: Никола, Коледа и най-малкият – Мраз. Тримата живеели в най-високата и най-снежна планина в Лапландия. Били весели и задружни. Вярвали, че никой за нищо на света не ще ги раздели. Така били възпитани от малки.
Когато пораснал Никола, пръв започнал да върши добрини. Виждал неправдите по света, бедните и просещи хора по улиците. Тогава му хрумнала идеята да прави подаръци за всички празници на тези хора.
Да радва бедните им сърца макар и за миг. Братята също започнали да го подкрепят.

Но щом Коледа се оженил...! Жена му била толкова саможива и завистлива, че час по-скоро решила да скара братята и да ги раздели за винаги. В името на семейството на брат си Коледа, другите двама решили да послушат снаха си и да ѝ угодят. Но да не допуснат същата грешка с новите си снахи, решили Коледа да остане в Лапландия, където се родили, а другите двама да отидат в различни краища на Северния полюс.

Те толкова много се обичали и преди да се разделят се заклели, че винаги, дори на другия край на света, ще имат връзка един с друг, докато се чува по света, че вършат добрини, радват децата и възрастните със своето присъствие.

Така разделени, Никола се настанил да живее на брега на едно море. Станал пазител на рибарите. Хрумнала му идея, че може да радва сърцата на големи и малки, като дарявал на бедните. Постепенно и по-богатите оценили неговата щедрост и те започнали да купуват подаръци и раздават на своите любими и близки.

Ето защо от тогава до днес тази любов към хората се поддържа и от другите двама братя – Коледа и Мраз. Така те обединили целия свят с добрината си, за да станат всички хора по земята като едно семейство. Така и до днес хората по света, празнувайки идването на Никола, нарекли го свети, защото бил християнин. А дядо Коледа и дядо Мраз, по-малките му братя, идват след него и те да даряват надежда за добро в сърцата на хората. †

ВИТЛЕЕМСКАТА ЗВЕЗДА

Небето засия
в зимната тайнствена нощ.
Звезда Витлеемска –
проблесна за бъдното.
И Бог възвести:
„Син Божий, Мария роди.”
Иисус го нарече
и ни го дари,
да спасява нашите души.
А Мария – Светица нарече!

КЪМ ЖИВОТА

Не ме оставяй
на сред пътя,
а вземи ме
в мислите грижовни.
Знам –
въздишка съм
и вятър полудял.
Редя те,
ту в куплети,
ту във проза.
Времето разбърква
заровете на живота.

Живот…,
не ме оставяй
насред пътя.
Не ме поставяй
и във клетка.
Позволи ми да летя!

ОМРАЗА ДА НЯМА

В бъдното ще живея –
сред звездите.
Те ще ми бъдат –
дом и закрила.
Сред звездни градини
ще бродя, с обич,
ще ги поливам
и аромати от звездни цветя
ще ви пращам –
света ще омайвам,

Приказки светли
за земята –
мирна ще им шептя.

Изгреви ще докосвам,
със длани,
на земята обич ще пращам,
слънцето по-силно да стане,
да няма омраза.

С луната,
през нощта ще пътувам,
ще обиколя
с многостишния земята,
с тях обич ще раздавам.

Завали ли –
това ще са сълзите ми от щастие.
За сполуките ви –
от радост плача… †

Ася ***ПАЛЕВА***

ПРЕД РОЖДЕСТВО

Ако нещо съм постигнала,
е с много труд
и надежда светла във мечтите.
И във жарко слънце, и във студ
си поддържам огъня в очите.

И макар от хората
да идва зло
и съвсем целенасочено да
действа,
знам че всичко ни е за добро
и отхвърлям всяко
чародейство!

Нека в светлото Христово
Рождество
да погледнем, тихичко да се
помолим
за душите си,
и във безмълвно тържество
любовта в сърцата ни да
проговори!†

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

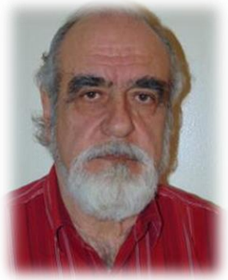
ПЪРВИЯТ СНЯГ

Първият сняг наваля, наваля.
Бързо покрива гори и поля.
Радост в душите донесе,
няма я тъжната есен.

Нейните клони са снежни сега,
божествена песен пее снега;
топи се във моите длани,
но там са надежди събрани.

Ще грейне голямата ясна звезда
над хора и къщи, и над стада,
Малкият Светъл Спасител
с вяра ще стопли душите !

Първият сняг наваля, наваля,
радостно светят гори и поля!.
Тази нощ, чиста и свята,
пълни с надежди сърцата! †

Лозан ***ТАКЕВ***

НАДЕЖДА

И пак надежда песен ни донася,
за всеки глътка изворна вода…
И в изгреви и залези прекрасен
денят оставя слънчева следа…

Една надежда вдига своя чаша,
отпива глътка утрешна мечта.
Да бъде мирна тя! Да бъде наша!
Така да минем с нея по света!

Отишъл си е ден в мечтите
мирен…
Христос у нас в една любов
изгрява.
Денят мечта за полет нов
намира,
и в своята надежда засиява…

Пак звезден стих е полетът ни
искрен,
в жадуван път мечта ще
полети…
Земята – тая вечна бяла писта
да пазим за любов и за мечти!...

Мечтите пак летят, за да останат,
тъй както е мечтал Екзюпери…
И пак е Рождество. Звъни
камбана,
една звезда у всеки пак гори… †

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

ЗВЕЗДИ

Нощ безоблачна. Стотици малки слънца като светещи точки. Някои едва забележими,
Други – ярки. Високо, високо в небето. Звезди.

В облачна нощ ги няма. Къде ли са? Дали не са избягали от нас в друга галактика?! Не! Пак са там. И необезпокоявани ни наблюдават. Чудят се на това неистово желание за хегемония над света на някои. На лакомията за материални блага на други. Ужасяват се от проливащата се непрекъснато човешка кръв от тези, които са забравили че животът е само миг и само един. „Хора, опомнете се !" – биха казали ако можеха да говорят.

Понякога си мисля, че звездите са обидени на света. И особено на българите. Те са откраднали най-много, на глава от населението, името им.

Каква е тази звездомания?! Звезда футболист, звезда артист, звезда телевизионер, звезда ... Не съм чувала единствено тази дума до професията учител. Някаква дискриминация вероятно. Толкова много „звезди", а единици светят със собствена светлина. От време оно се знае, че винаги прекаленото количество на всяко нещо, било то предмет или звание, води до обезценяване.

Поставете си задача да преброите гостуващите „звезди" в телевизионните предавания само за един ден. Чудя се как водещите не са ослепели досега от близкото им присъствие. И какво самочувствие, каква надменност демонстрират някои от тези „звездни" създания! Пази Боже сляпо... Да не продължавам сентенцията нататък.

Да наричаш „звезда" някой добър професионалист, за мен меко казано, е дълбоко погрешно. Човек, с големи умения в дадена област или рядък талант, е знаменитост. Колкото и велик да е, можеш да контактуваш с него, докато със звездите, това е невъзможно. Те са на небето. Прекрасни, но опасни. Недостижими. Държат те на разстояние. В противен случай изгаряш. По някога падат, но толкова красиво! Дори тогава светят. А хората? Аз лично, когато падна – плача. Има разлика, нали? А тя е от тук до небето. †

НАШАТА ПРАЗНИЧНА УКРАСА!

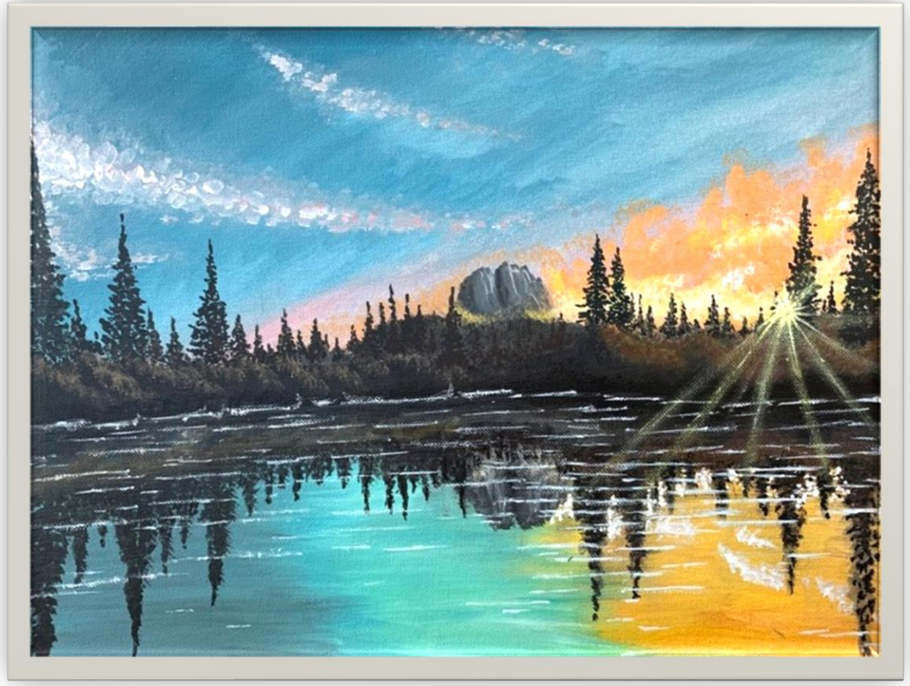
Едва ли някой не познава Вероника Димитрова. Или само Вероника, или…момичето, което събира таксите за кабелната.

Това е едно от заниманията ѝ. Иначе е наемател на „Кафето“ в Искрец и като „шеф“, върши всичко, което е необходимо. В т. нар. си свободно време помага на майка си в земеделското стопанство, което се намира доста високо. Както казват местните автори, „най-високото село“. Ние добре знаем какво означава това. В случая – с. Добравица. Животновъдство, от най-тежкото, с едър рогат добитък, заради който се косят стотици декари и се прибират тонове сено.

Всичко това в никакъв случай не е за сметка на семейството, дъщеря ѝ редовно помага в кафето, а синът ѝ завършва образованието си във ПГ „Велизар Пеев“ в Своге.

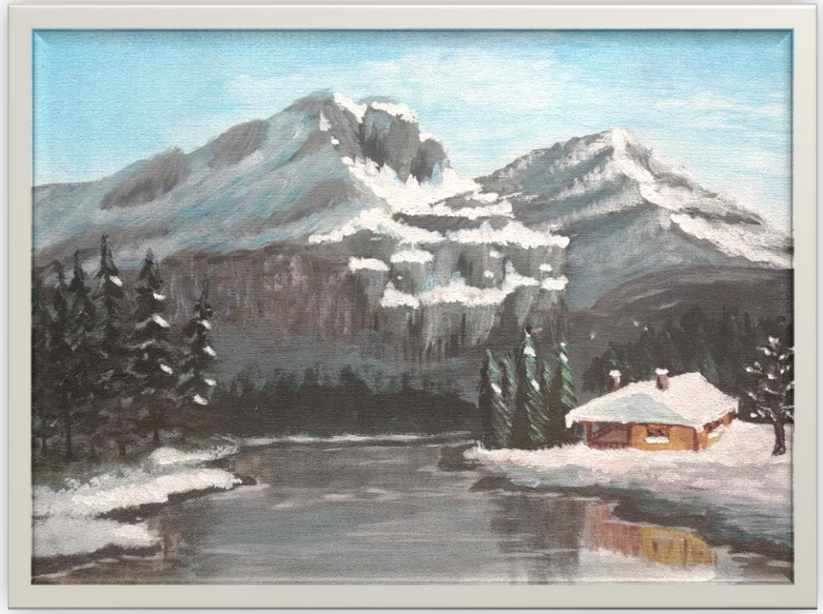
В интензивния начин на живот, който за някои си е направо „орисия“, тя намира време и за творчески занимания! Как се съчетава всичко? Понякога няма обяснение… Самата тя казва, че чувства Божията помощ, защото иначе не би се справила. Затова често благодари на Бога. А Той ни дарява с невеществени дарове и таланти, които Вероника определено не заравя в земята (*Ср. Притча за талантите, Мат. 25:14-30*).

Неотдавна тя усеща вътрешен подтик към изобразителното изкуство, към природните и флорални картини, които винаги са я впечатлявали. И започва да ги възпроизвежда чрез собствен и автентичен стил. Още една енергия, още един талант, който тя трябва да развие и към който не може да остане безучастна!

Ето част от нейните творби, с които, поради типичната местна скромност, се сдобихме след сериозни увещания. Но си заслужаваше!

Творецът е човек, който забелязва красотата около себе си, а после я пресъздава по свой собствен начин. Независимо дали използват перо или четка, нашите местни творци заслужават внимание. Сред тях е и Вероника, която с радост прие поканата да обогати със своето присъствие и красивите си картини ЛТК „Искри“. И макар да не сме професионалисти в сложната сфера на изобразителното изкуство, пейзажите ѝ сами говорят за себе си. В тях са вплетени природни мотиви, сред които неминуемо присъстват елементи от родния край… Чудни планински форми, роднят селски кът, красивите цветя в градината на мама, съчетани с необятния простор на водната шир! А на брега е стаена проста хижа, чиито светещи стъкла напомнят за домашния уют и топлината на семейството.

Това е само част от света на художника, който се разграничава от забързаната действителност и напомня за вътрешния духовния покой – така необходим в последно време! Поглеждайки в платната на Вероника Димитрова, и ние се пренасяме, макар и за кратко, в нейните духовни пространства, които кореспондират с името ѝ на цвете. Освен всичко останало, сега те красят, иначе семплите страници на вестника ни.

Те са нашата празнична украса! †

(Вестник „ИСКРИ“)